

מסכת שבת פרק כ"ב

א בית שנשברה, מצילין הימנה מזון שלש סעדות, ואומר לאחרים, באו והצילו לכם, ובלבד שלא יספגו. אין סוחטין את הפרות להוציא מהן משקין, ואם יצאו מעצמן, אסורין. רבי יהודה אומר, אם לאכלין, היוצא מהן מתר, ואם למשקין, היוצא מהן אסור. חלות דבש שרסקון מערב שבת ויצאו מעצמן, אסורין. ורבי אליעזר מתיר:

ב. כל שבא בחמין מערב שבת, שורין אותו בחמין בשבת, וכל שלא בא בחמין מערב שבת, מדיחין אותו בחמין בשבת, חוץ מן המליח הישן, ודגים מלוחים קטנים וקוליס האספגין, שהדחתן זו היא גמר מלאכתן:

ג. שובר אדם את החבית לאכל הימנה גרוגרות, ובלבד שלא יתפנו לעשות כלי. ואין נוקבים מגופה של חבית, דברי רבי יהודה. וחכמים מתירין. ולא יקבנה מצדה. ואם היתה נקובה, לא יתן עליה שעוה, מפני שהוא ממרח. אמר רבי יהודה, מעשה בא לפני רבן יוחנן בן זכאי בערב, ואמר, חוששני לו מחטאת:

ד. נותנין מבשיל לתוך הבור בשביל שיהא שמור, ואת המים היפים ברעים בשביל שיצננו, ואת הצונן בחמה בשביל שיחמו. מי שנשרו כליו בדרך במים, מהלך בהן ואינו חושש. הגיע לחצר החיצונה, שוטחן בחמה, אבל לא כנגד העם:

ה. הרוחץ במי מערה ובמי טבריא ונסתפג, אפלו בעשר אלוניטאות, לא יביאם בידו. אבל עשרה בני אדם מסתפגין באלוניטית אחת פניהם ידיהם ורגליהם, ומביאין אותה בידו:

ו. סכין וממשמשין בבני מעים, אבל לא מתעמלין ולא מתגרדין. אין יורדין לקורדימה, ואין עושין אפקטוזיו, ואין מעצבין את הקטן, ואין מחזירין את השבר. מי שנפרקה ידו ורגלו, לא יטרפם בצונן, אבל רוחץ הוא כדרך, ואם נתרפא נתרפא:

מסכת שבת פרק כ"א

א וטל אדם את בנו והאבן בידו, וכלפלה והאבן בתוכה. ומטלטלין תרומה טמאה עם הטהורה ועם החליו. רבי יהודה אומר, אף מעליו את המדמיע באחד ומאה:

ב. האבן שעל פי החבית, מטטה על צדה והיא נופלת. היתה בין החביות, מגביה ומטטה על צדה והיא נופלת. מעות שעל הכר, נוער את הכר והן נופלות. היתה עליו לשלשת, מקנחה בסמרטוט. היתה של עור, נותנין עליה מים עד שתכלה:

ג. בית שמאי אומרים, מגביהין מן השלחן עצמות וקלפין. ובית הלל אומרים, נוטל את הטבלה כלה ומנערה. מעבירין מלפני השלחן פרוזין פחות מפזית ושער של אפונין ושער של עדשים, מפני שהוא מאכל בהמה. ספוג, אם יש לו עור בית אחיזה, מקנחין בו, ואם לאו, אין מקנחין בו. וחכמים אומרים בין כך ובין כך, נוטל בשבת, ואינו מקבל טמאה:

מסכת ברכות פרק ב'

א יה קורא בתורה, והגיע זמן המקרא, אם כון לבו, יצא. ואם לאו, לא יצא. בפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב, ובאמצע שואל מפני היראה ומשיב, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, באמצע שואל מפני היראה, ומשיב מפני הכבוד, בפרקים שואל מפני הכבוד, ומשיב שלום לכל אדם:

ב. אלו הן בין הפרקים, בין ברכה ראשונה לשניה, בין שניה לשמע, ובין שמע לוהיה אם שמע, בין והיה אם שמע לויאמר, בין ויאמר לאמת ויציב. רבי יהודה אומר, בין ויאמר לאמת ויציב לא יפסיק. אמר רבי יהושע בן קרחה, למה קדמה שמע לוהיה אם שמע, אלא כדי שיקבל עליו על מלכות שמים תחלה, ואחר כך יקבל עליו על מצות. והיה אם שמע לויאמר, שוהיה אם שמע נוהג ביום ובלילה, ויאמר אינו נוהג אלא ביום:

ג. הקורא את שמע ולא השמיע לאזנו, יצא. רבי יוסי אומר, לא יצא. קרא ולא דקדק באותיותיה, רבי יוסי אומר יצא, רבי יהודה אומר לא יצא. הקורא למפרע, לא יצא. קרא וטעה, יחזר למקום שטעה:

ד. האמנין קורין בראש האילן או בראש הנדבך, מה שאינן רשאים לעשות כן בתפלה:

ה. חתן פטור מקריאת שמע בלילה הראשון עד מוצאי שבת, אם לא עשה מעשה. מעשה ברבן גמליאל שקרא בלילה הראשון שנשא. אמרו לו תלמידיו, לא למדתנו, רבנו, שחתן פטור מקריאת שמע בלילה הראשון. אמר להם, איני שומע לכם לבטל ממני מלכות שמים אפלו שעה אחת:

ו. רחץ לילה הראשון שמתה אשתו. אמרו לו תלמידיו, לא למדתנו, רבנו, שאבל אסור לרחץ. אמר להם, איני כשאר כל אדם, אסוניס אני:

ז. וכשמת טבי עבדו, קבל עליו תנחומין. אמרו לו תלמידיו, לא למדתנו רבנו, שאין מקבלין תנחומין על העבדים. אמר להם, אין טבי עבדי כשאר כל העבדים, כשר היה:

ח. חתן אם רצה לקרות קריאת שמע לילה הראשון, קורא. רבן שמעון בן גמליאל אומר, לא כל הרוצה לטל את השם יטל: